

SKJUTLINIE, f. 3. Den linie, som en afskjuten kropp beskriver i luften.

SKJUTMASKIN, --sch'n, m. 3. Maskin, hvarmed grofva tyngder afskjutas, såsom t. ex. Katapulta och Ballista. Såges äfv. om kanoner, till skilnad ifrån Kastmaskiner (Mörsare och Hautbitzer). [-machin.]

SKJUTNING, f. 2. Se *Skjutande*.

SKJUTPENNINGAR, se *Skottpenningar*.

SKJUTPLATS, m. 3. Plats, der skjutöfningar förehafvas.

SKJUTS, schütts ell. (vanligare) schüss, m. 2. 1) Häst eller hästar, som vid gästgifvaregårdar hållas vägfärande till handa för skjutsning. *Fara med s. Taga s.* — 2) Se *Skjutsning*, *Skjutsfärd*. — 3) (fam.) Bortkörning. *Gifva någon s. utför trappan. Kommer du hit, så var säker, att du skall få s.*

SKJUTSA, schüttsa ell. (vanligare) schüssa, v. a. 1. (af gamla ordet *Skjut*, häst) 1) Med häst och åkdon föra någon ifrån en ort till en annan, vare sig för eller utan betalning. *S. någon till staden emot betalning. Låta s. hem en besökande vän. S. bort, fram, se Bortskjutsa, Framskjutsa. S. tillbaka.* — 2) (fam.) Bortköra, bortjaga, fördrifva. *S. af, bort, ut.* — V. n. 1) Vara ute i skjutsfärd. *Drängen är borta och s-r.* — 2) Vara skyldig att hålla skjuts-hästar för resandes bekvämlighet. *Ett hemman, som är befriadt ifrån att s.* — 3) (fam.) Se *Flacka*. — *Skjutsande*, n. 4.

SKJUTSARE, schüttsare ell. (vanligare) schüssare, m. 5. En, som skjutsar.

SKJUTSBONDE, m. 3. pl. — *bönder*. Bonde, som emot öfverenskommen betalning skjutsar en eller flera resande från en gästgifvaregård eller eljest.

SKJUTSFÄRD, c. 3. Färd, då resande skjutas.

SKJUTSHÄLL, n. 5. Vägen emellan tvenne skjutsombyten, gästgifvaregårdar. Förkortas vanligen till *Häll*.

SKJUTSHÄST, m. 2. Häst, som vid gästgifvaregård hålles resande tillhanda för skjutsning.

SKJUTSINRÄTTNING, f. 2. Inrättning för resandes fortskaffande med skjuts.

SKJUTSKAMP, m. 2. Se *Skjutschäst*.

SKJUTSKÄRRA, f. 1. Kärra, hvarpå resande skjutas.

SKJUTSLEGA, f. 1. Betalning för gästgifvare-skjuts.

SKJUTSNING, f. 2. 1) Personers fortskaffande med häst och åkdon. — 2) Se *Skjutsningsbesvär*. — 3) (fam.) Bortkörning, fördrifning. *S. utför trapporna.* — 4) (neutral; fam.) Flackande.

SKJUTSNINGSBESVÄR, n. 5. Hemmansägares skyldighet att med häst och åkdon inställa sig vid gästgifvaregård, för att skjutsa resande.

SKJUTSORDNING, f. 2. Till allmän efterrättelse fastställd ordningsstadga för resande, som begagna gästgifvareskjuts, äfvensom för skjutsande.

SKJUTSPENNINGAR, m. 2. pl. Betalning för skjuts.

SKJUTSPISKA, f. 1. Sempel piska med tageltamp och smalt träskäft, hvilken vanligen begagnas af resande, för att mana på skjutschästarna.

SKJUTSPOJKE, m. 2. pl. — *pojkar*. Pojke, som skjutsar resande.

SKJUTSRÄTTARE, m. 5. Se *Hällkarl*.

SKJUTSTOL, m. 2. Stol med skärm, hvarpå man stöder kulgevärd vid probering.

SKJUTSVÄGN, m. 2. Vagn, hvarpå resande skjutas.

SKJUTSÄLLSKAP, n. 3. o. 5. Se *Skjutgille*.

SKJUTTAFLA, f. 1. Se *Skottasta*.

SKJUTVÄSKA, f. 1. Se *Jagtväska*.

SKJUTÖFNING, f. 2. Öfning, som anställs i konsten att skjuta med skjutvapen.

SKJÄL, se *Skäl*.

SKO, m. 3. pl. skor. (ursprungl.: hvarje slags betäckning till skydd) 1) Fotbeklädnad, som går upp till fotknölen, af olika ämnen, såsom läder, filt, klädeslister, hår, bast, trä, kautschu, gutta percha, m. m. *S-r och strumpor. Påtaga, taga af sig skorna.* (Fam. talesätt) *Den största skålm, som går i ett par s-r*, en erkeskålm. (Ordspr.) *Hvar och en känner sjelf bäst, hvar s-n klämmer*, en hvar känner sjelf bäst, hvilka svårigheter han har att dragas med. — Bildar flera sammansättningar, såsom: *Mans-, Fruntimmers-, Barn-, Läder-, Tyg-, Filtsko*, m. fl. — 2) Se *Hästsko. Slå i s.*, såges om hästar, när de slå bakskorna mot frambenen, så att sår deraf uppkomma. — 3) Jernbetäckning nedtill på vissa ting, såsom på pålar, pikar, hillebarder, m. m. Se f. ö. *Qvarnsko*. — *Ss. S-klack, -lagning, -lapp, -lös, -smörjning, -sula, -söm*.

SKO, v. a. 2. 1) Sätta jernskor under fötterna på hästar eller oxar. — 2) Beslå med skenor, plåtar, o. s. v.; till skydd betäcka ändan af ett föremål med jern. *S. med jern. S. ett hjul, en kälke. S. pålar.* — 3) Till skydd och förstärkning fastsy något utåt kanten af ett plagg, o. s. v. *S. en kappa.* — 4) (fam.) Hålla med skodon. *Jag skall både s. och klåda honom.* — *S. sig*, v. r. (fam.) Vid försäljning eller uppköp åt andra o. s. v. göra sig oföflig vinst. *S. sig på något. Den pigan förstår att s. sig.* — *Skodd*, part. pass. (Fig. fam.) Väl rustad, väl förberedd.

SKOARBETARE, m. 5. Arbetare hos en hallrätts-skomakare.

SKOARBETE, n. 4. Hvarjehanda arbete af skomakare.

SKOBAND, n. 5. Band, hvarmed fruntimmersskor hållas fast vid foten.

SKOBOD, f. 2. Bod, der hvarjehanda skoarbeten försäljas.

SKOBONAD, m. 3. Se *Skodon*.

SKOBORSTE, m. 2. pl. — *borstar*. Borste, hvarmed skodon borstas.

SKOCK, m. 2. Ursprungl.: Ofantlig mängd, enligt Eddan: tiotusen. 1) Stor hop, stor mängd. *En s. af hjortar, af får, af änder. Komma i stora s-ar.* — Har sammansättningen *Fårskock*. — *Syn*. Se *Hop*. — 2) Antal af sextio. *En's käl*, ett antal af 60 kälhufvuden.

SKOCKA, v. a. 1. Församla, hopa i skockar, i stort antal. Oftare såges *S. ihóp, tillsammans*. — *S. sig*, v. r. Församla sig i skockar. *Folket s-de sig omkring honom, började s. sig på gatorna. S. ihóp sig. S. sig tillsammans.* — *Skockande*, n. 4. (för v. a.) — *Skockning*, f. 2. (för v. r.)

SKOCKTALS ell. **SKOCKVIS**, adv. I skockar. *Komma s.*

SKODON, sködón, n. 5. Hvarjehanda slags fotbeklädnad, som förfärdigas af skomakare.

SKOENDE, n. 4. Se *Skoning*.

SKOF, skåv, n. 5. (Ursprungl.: vägstycke, som på en gång tillryggalägges.) Mellantid, hvarunder något sker, göres, förrättas. *Han har sina s. af sinnesförvirring.* — Häraf: *Mellan-skof*.